

Wetenschap

Jongere deelt voorkeur in muziekstijl met ouders

Van onze verslaggever
Julia Conemans

AMSTERDAM De tijd dat jongeren via onconventionele muziekrebellieren tegen hun ouders is voorbij. De muziekmaak van de huidige jeugd toont juist overeenkomsten met die van hun opvoeders. Dat schrijft hoogleraar popmuziek Tom ter Bogt van de Universiteit Utrecht deze week in een sociologisch valdbaad.

Ter Bogt en collega's vroegen 325 jongeren naar hun muziekmaak en vertelden die met de smaak die hun ouders in hun jeugdjaren hadden. Daaruit bleek dat ouders die van popmuziek hielden kinderen groothoren die graag naar pop en dance luisteren. Ouders die van jazz en klassiek hielden, hebben kinderen die deze genres ook mooi vinden.

'Ik had wel verwacht dat als ouders een hekel hebben aan klassieke muziek, hun kinderen er ook niet van houden', zegt Ter Bogt. 'Maar dat er ook positieve overdracht van smaak is, zoals in het geval van popmuziek, vind ik verrassend. Mijn generatie zette zich juist af tegen de smaak van ouders.'

De overeenkomsten zijn er niet bij alle stijlen. 'Voor rockmuziek geldt dat de voorkeur van dochters gelijk is aan die van hun ouders, bij jongen gaat dit minder vaak op. Het genre was altijd een teken van mannelijke status. Wellicht wordt rockmuziek vooral door de omgeving overgedragen.'

Het gaat bij dit onderzoek niet om specifieke bands, artiesten of genres, maar om algemene stromingen. In dertig jaar tijd zijn muziekstijlen enorm veranderd. Ouders luisteren bijvoorbeeld naar soul, hun kind houdt van R&B of hiphop. Beide muziekstijlen schaatst Ter Bogt onder de stroming pop.

'Het is het eerste onderzoek naar de relatie tussen muziekmaak van ouders en kind,' zegt Ter Bogt. Het zou interessant zijn om in vervolgonderzoek naar specifieke genres te kijken.'

ADVERTENTIE

“De massa is dommer, dan ze weet”

Typen dementie moeilijk te onderscheiden in hersenen

Van onze verslaggever
Malou van Hiltum

AMSTERDAM Neuropatologen, scanspecialisten en artsen zijn het in een kwart van de gevallen niet eens over wat er precies te zien is in de hersenen van mensen die Alzheimer of een andere vorm van dementie hebben.

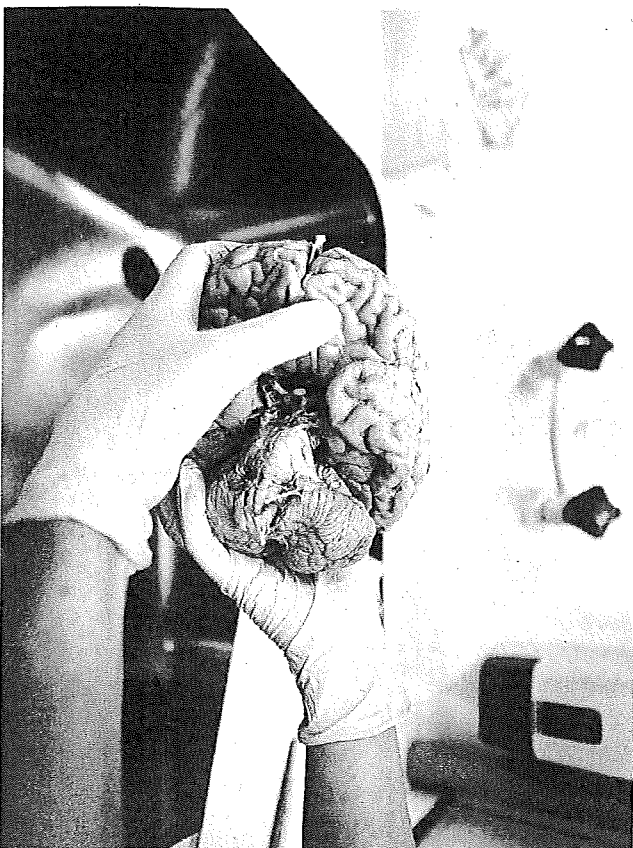
Dat zegt neuropatoloog Annelieke Kozemuller van het VUmc, een van de vier neuropatologen in Nederland die hersenobducties doen voor de Nederlandse Hersenbank in Amsterdam. Vooral als de diagnose een erfelijke vorm van Alzheimer betreft, is dat een probleem.

Alzheimer is de meest voorkomende vorm van dementie. Naar schatting wordt een op de vijf Nederlanders endoor getroffen. Andere vormen van dementie zijn frontotemporale dementie en vasculaire dementie. Op papier gemakkelijk van elkaar te onderscheiden, maar de praktijks weerbarstig. In de praktijk verschillen de inzichten geregeld. 'Het gaat dan meestal om een ander type dan de dokter dacht', aldus Kozemuller. Een aantal ziekten kan gepaard gaan met dementsymptomen zonder dat iemand demens heeft, legt haar collega Paul van der Valk uit. 'Depressies, een subdural hematoom – een bloeding onder het harde hersenvlies, iets wat je nogal eens ziet bij oudere mensen die daardoor langzaam de draad kwijtraken – of bijvoorbeeld een disfunctioneerende schildklier.'

De neuropatologen bekijken onder de microscoop hersenplakjes van vier micrometer dikte, waarop verschillende kleurnuancs zijn gedaan. Zo kunnen ze goed allerlei afwijkingen bestuderen, zoals de afwijkingen in de hersenen van plagues, eiwitten die neerslaan in de hersenen en typisch zijn voor Alzheimer.

De obducties werken als een kwantiteitsconrole voor de kliniek om te kijken of er dingen over het hoofd zijn gegaan, zeggen de twee neuropatologen.

Dat vindt Philip Scheekens, hoogleraar cognitieve neurologie en directeur van het Alzheimer Centrum van VUmc, iets te kras gezegd. 'Neuropatologen bevestigen wel eens dat zij de 'gouden standaard' hebben voor de

Een onderzoeker van de Nederlandse Hersenbank in Amsterdam toont hersenen die worden bewaard voor onderzoek.

mentie, maar de moderne scans die tijdens leven van het brein worden gemaakt, geven minstens zo veel zinnige informatie. Zo kwamen we dankzij de hoge resolutie en sensitiviteit van MRI-scans bij Alzheimer-

Alzheimerpatiënt heeft vaak meer onder de leden

patiënten microbloedinkjes in de hersenen op het spoor. Die kunnen neuropatologen onder de microscoop maar zelden vinden. Maar uit de scandata blijkt dat ze juist vaak voorkomen.'

Scheekens vindt de neuropatologie te weinig vernieuwend. 'Terwijl

we nu met biomarkers in ruggespinalen of in scans van amyloïde-eiwit kunnen maken en zien veranderen. Dat is tien jaar voordat de patiënt overlijdt en zijn hersenen bij de patholoog liggen. We kunnen de aanwezigheid van ziekte al tijdens het leven aannemelijk maken.'

Rozemuller blijft erbij dat autopsy echt de enige manier is om weets te bestuderen en inzicht te krijgen in het ziekteproces op bloedscherm en genetisch gebied. Hersenvocht is hier een verre afgeleide van. De betekenis van scanafwijkingen kan alleen maar met 100 procent zekerheid worden gegeven als een autopsy is gedaan, of een biopsie bij leven.'

Het maken van positronemissiescans en veggelijkingen met de neuropatologie kan hierbij uitkomst bieden, zegt Scheekens: 'Op die manier werken we mooi samen.'

Foto Valerie Kuypers / ANP

Wat interpretatie van breinafwijkingen extra moeilijk is, is het feit dat op-plussers die aan Alzheimer lijden vaak nog veel meer onder de leden hebben. Van der Valk: 'Diabetes, aderverkalking, hoge bloeddruk – allemaal ziekten die veel voorkomen en ook de hersenen kunnen beïnvloeden. Sommigen hebben in de hersenen tekenen van Alzheimer, maar ook afwijkingen die je eerder bij Parkinson verwacht. Dan moet je weten of er sprake is van dubbele pathologie en of iemand daardoor ernstiger dement is geworden.'

Scheekens is juist razend enthousiast over de vorderingen in zijn vakgebied. 'Jammer is alleen wel dat de ruggespinal invasief is, en evenals de PET-scan relatief duur. Dus we zijn nog lang niet zo ver om dat op huisniveau of op grote schaal in de eerste lijn in te voeren.'

Woensdag is het Wereld Alzheimerdag.